

Sygn. akt I C 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Joanna Borkowska

Protokolant : st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K. (1)

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. na rzecz B. K. (1) kwotę 7 236,51 złotych (siedem tysięcy dwieście trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1 537 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. nakazuje pobrać od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 42 (czterdzieści dwa) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonej części powództwa.

Sygn. akt I C 57/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 stycznia 2015 r. B. K. (1), reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwoty 6.396,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że powódka, będąca właścicielką apteki (...), w celu montażu tablic reklamowych przy ul. (...)/ ul. (...) oraz przy al. (...)/ ul. (...) zawarła z pozwaną Spółdzielnią umowę dzierżawy, zobowiązując się do uiszczania z tego tytułu czynszu. Pismem z dnia 10.12.2013 r. Zarząd Dróg i (...) w Ł. poinformował ją o samowolnym zajęciu pasa drogowego poprzez umieszczenie we wskazanych miejscach 2 tablic reklamowych, w związku z czym nałożono na nią karę pieniężną w kwocie 8.120 zł za okres od 29.11.2013 r. do 27.12.2013 r. Jednocześnie stwierdzono, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Ł. nie jest właścicielem tego terenu. Zważywszy na to, niniejszym pozwem powódka domaga się od pozwanej Spółdzielni odszkodowania w wysokości nałożonej na nią kary za okres od 29.11.2013 r. do 12.12.2013 r., tj. do dnia powzięcia przez powódkę informacji, że nie może mieć usytuowanych reklam na dotychczasowym terenie na podstawie zawartej umowy dzierżawy, odpowiadającego kwocie 3.920 zł, a także zwrotu nienależnego świadczenia jakie uzyskiwała z tego tytułu pozwana Spółdzielnia w

kwocie 2.476,51 zł. Pełnomocnik powódki wskazał również, że próby polubownego załatwienia sprawy nie przyniosły pożądanego rezultatu.

/pozew k. 3-8/

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 marca 2015 r. pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu podniesiono, że zwłoka powódki w poinformowaniu pozwanej o toczącym się postępowaniu w sprawie samowolnego posadowienia reklam oraz o wydaniu decyzji o nałożeniu z tego tytułu kary uniemożliwiło pozwanej obronę swoich interesów. Nadto wskazano, że z zawartej między stronami umowy nie wynika, że pozwana jest właścicielem terenu, na którym ma być posadowiona reklama, a powódka nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku sprawdzenia legitymacji pozwanej w zakresie posiadania. Pełnomocnik pozwanej Spółdzielni podał również, że pozwana zawarła tę umowę w dobrej wierze, zaś powódka korzystała z objętego nią terenu bez ograniczeń. Co więcej, powódka udostępniła reklamy innym użytkownikom bez zgody pozwanej, uzyskując w ten sposób również nienależne korzyści. Dodatkowo podniósł on, że na wysokość kary obciążającej powódkę miał wpływ okres, w którym tablice nie zostały zdemontowane, a zatem brak natychmiastowej reakcji powódki, który nie może obciążać pozwanej. Ponadto, zakwestionowano zakres roszczenia oraz jego wysokość jako nieudowodnione.

/odpowieź na pozew k. 37-39/

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2015 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 840 zł, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7.236,51 zł. Wyjaśnił on, iż z nadesłanych przez Zarząd Dróg i (...) w Ł. akt sprawy wynika, że powódka dowiedziała się o wynikach kontroli (...) w dniu 16.12.2013 r., kiedy to korespondencja w tym przedmiocie została jej doręczona. Natomiast, w pozwie orientacyjnie przyjęto, że pismo to zostało doręczone w dniu 13.12.2013 r. W związku z tym zachodzi podstawa do rozszerzenia powództwa w zakresie nałożonej na powódkę kary również w dniach 13.12.2013 r. – 16.12.2013 r. Dodatkowo pełnomocnik powódki wyjaśnił, że do treści pozwu wkraadała się oczywista omyłka pisarska i błędnie podano w niej kwotę 3.140,71 zł tytułem rozliczenia nienależnego świadczenia. Natomiast, dochodzona przez powódkę z tego tytułu kwota to 2.476,51 zł, która w zestawieniu z kwotą żadaną tytułem odszkodowania w wysokości 3.920,00 zł daje pierwotną wartość przedmiotu sporu, tj. 6.396,51 zł.

/pismo przygotowawcze wraz z rozszerzeniem powództwa k. 91-93/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. K. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą APTEKA (...). Działalność tę wykonuje w Ł. przy ul. (...).

/wydruk z (...) k. 78/

W związku z rozpoczęciem działalności w 2009 r. powódka zwróciła do pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. o umożliwienie umieszczenia tablic reklamowych.

Pozwana Spółdzielnia wyraziła wstępną zgodę na ustawienie dwóch tablic reklamowych przy ul. (...)/ul. (...) oraz ul. (...)/ al. (...) pod warunkiem m.in.: zatwierdzenia dokumentacji tej inwestycji oraz wykonania koniecznych robót pod nadzorem osoby uprawnionej, zgodnie ze sztuką budowlaną. Jednocześnie wskazano, że po spełnieniu powyższych warunków zostanie zawarta stosowna umowa.

/pismo z dnia 19.08.2009 r. k.66/

Przed zawarciem umowy dotyczącej tych dwóch tablic reklamowych pracownicy Spółdzielni dokonali sprawdzenia statusu przedmiotowych działek.

/zeznania świadka B. K. (2) k. 114/

Zgodnie z zawartą między stronami umową powódka kwartalnie płaciła pozwanej Spółdzielni za dzierżawę gruntu pod tablice reklamowe.

Na podstawie zawartych przez pozwaną Spółdzielnię umów wystawiane były faktury, w tym także faktury za reklamy postawione przez powódkę, które powódka regularnie płaciła.

/zeznania świadka M. K. k. 113v; zeznania strony B. K. (1) k. 126-127; zeznania świadka A. N. k. 87-88; potwierdzenia transakcji 2009-2013 k. 23-31/

Po pewnym czasie z powódką skontaktowali się inni przedsiębiorcy z zapytaniem o możliwość zamontowanie obok jej reklamy swoich reklam. Powódka skierowała ich z tym zapytaniem do pozwanej Spółdzielni.

W związku z zamontowaniem dodatkowych reklam stomatologa i weterynarza powódka nie pobierała żadnych opłat, ani nie zawarła z ich właścicielami żadnych umów.

/zeznania świadka M. K. k. 113v; zeznania strony B. K. (1) k. 126-127/

W dniu 29 listopada 2013 r. w wyniku kontroli terenowej prowadzonej przez Zarząd Dróg i (...) w Ł. stwierdzono samowolne zajęcie pasa drogowego w pasie drogowym ulicy (...) oraz alei (...) poprzez reklamy powódki. W związku z tym, Zarząd Dróg i (...) w Ł. wszczął postępowanie w tej sprawie.

/pismo z (...) z dnia 10 grudnia 2013 r. (...). (...).240.2013 k. 11, 67; protokół z kontroli wraz ze zdjęciami k. 69-70, 73-75/

Pismo z (...) zostało doręczone powódce w dniu 16 grudnia 2013 r.

Powódka nie ustosunkowała się do przedmiotowej informacji opierając się na tym, iż ma zgodę pozwanej Spółdzielni na postawienie reklam. Dopiero po ustaleniu w pozwanej Spółdzielni, że doszło do nieporozumienia, mąż powódki wraz z jej teściem dokonał usunięcia tablic reklamowych, o czym poinformowano Zarząd Dróg i (...) w Ł. w dniu 27 grudnia 2013 r.

/potwierdzenie odbioru k. 68; zeznania świadka M. K. k. 113v; zeznania strony B. K. (1) k. 126-127; pismo z dnia 2 stycznia 2014 r. k. 56/

Usunięcie reklam zostało potwierdzone podczas kontroli terenowej w dniu 14 stycznia 2014 r.

/protokół kontroli w terenie w dniu 14.01.2014 r. wraz z załączoną dokumentacją fotograficzną k. 51-53/

Jednocześnie doszło do zerwania umowy między stronami oraz wystawienia korekty faktury za reklamę za IV kwartał 2013 r., powodujące wyzerowanie należności za ten okres.

/zeznania świadka A. N. k. 87-88; faktura VAT K_ (...) z 19-03-2014 k. 18/

Działka nr (...) położona w obrębie W-30 przy ul. (...) w Ł. (droga powiatowa nr (...)) oraz działka nr (...) położona w obrębie W-29 przy al. (...) w Ł. (droga krajowa nr (...)), na których to postawione są tablice reklamowe powódki, stanowią własność Skarbu Państwa i pozostają we władaniu Zarządu Dróg i (...) w Ł.

/bezsporne/

Za samowolne zajęcie pasa drogowego al. (...) (działka Nr (...) w obrębie W-29) i ul. (...) (działka Nr (...) w obrębie W-30) pod 2 dwustronne reklamy wolnostojące, każda o powierzchni 4,00 m², umieszczone w pasach zieleni przykrawężnikowej, w okresie od dnia 29 listopada 2013 r. do dnia 27 grudnia 2013 r. powódka została ukarana karą pieniężną w wysokości 8.120 zł, obliczoną w następujący sposób – za zajęcie drogi powiatowej ul. (...) przy ul (...) (3,00 zł x 4,00 m² x 29 dni) x 10 jako opłata karna oraz za zajęcie drogi krajowej al. (...) przy ul (...) (4,00 zł x 4,00 m² x 29 dni) x 10 jako opłata karna.

/decyzja nr (...).4.2.1.2014 z dnia 18 lutego 2014 r. k. 16-17, 49/

Powódka dokonała ratalnej spłaty nałożonej na nią kary w okresie od 12 czerwca 2014 r. do 23 grudnia 2014 r.

/zeznania świadka M. K. k. 113v; zeznania strony B. K. (1) k. 126-127; potwierdzenia transakcji k. 106-112/

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną Spółdzielnię do zapłaty kwoty 11.260,71 zł, na którą to kwotę złożyły się: kwota 3.140,71 zł tytułem niesłusznie pobieranych opłat za zajmowanie terenu pod tablice reklamowe przy ul. (...)/ul. (...) oraz przy ul. (...)/al. (...) oraz kwota 8.120 zł tytułem odszkodowania za zawinioną przez pozwaną Spółdzielnię stratę poniesioną przez powódkę w związku z koniecznością zapłaty kary pieniężnej za samowolne zajęcie pasa drogowego al. (...) (działka Nr (...) w obrębie W-29) i ul. (...) (działka Nr (...) w obrębie W-30).

/wezwanie do zapłaty k. 20-21/

Pismem z dnia 6 maja 2014 r. pozwana Spółdzielnia odmówiła zapłaty żądanej kwoty wskazując, że powódka nie wykonała ciężącego na niej zobowiązania wynikającego z wiążącej strony umowy, polegającego na niezwłocznym poinformowaniu o otrzymaniu informacji o kontroli Zarządu Dróg i (...) w Ł. oraz o wydanej decyzji, celem podjęcia stosowanych działań przez pozwaną Spółdzielnię. Podniesiono także, że opieszałość powódki w demontażu reklam przyczyniła się do wysokości obciążającej ją kary, za co nie może ponosić odpowiedzialność pozwana Spółdzielnia.

/pismo z dnia 6 maja 2014 r. k. 44/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego, który w przeważającej części był między stronami bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powódka dochodzi od pozwanej roszczenia stanowiącego zwrot świadczenia stanowiącego kwotę z tytułu czynszu dzierżawnego za posadowienie reklamy oraz odszkodowania za szkodę wynikłą z nienależytego wykonania przez pozwaną zobowiązania. Spór stron koncentrował się na zasadności dochodzenia przez powódkę od pozwanej roszczeń dochodzonych pozwem oraz ich wysokości.

Bezspornym między stronami był fakt zawarcia między stronami w dniu 11 grudnia 2009 r. umowy dzierżawy terenów u zbiegu ulic (...) oraz ul. (...), na mocy której powódka uzyskała uprawnienie do posadowienia na tym terenie dwóch tablic reklamowych. Podobnie bezspornym była okoliczność, iż strona pozwana w treści umowy dzierżawy wskazała, iż jest właścicielem przedmiotowych terenów, oraz że powódka w grudniu 2013 r., w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Zarząd Dróg i (...) w Ł., powzięła informację, iż przedmiotowe działki nie leżały w zarządzie pozwanej i w konsekwencji została ukarana karą w wysokości 8 100 zł za posadowienie reklam na terenie będącym w zarządzie Zarząd Dróg i (...) w Ł. bez jego zezwolenia.

Umowa dzierżawy jest umową nazwaną, uregulowaną w treści art. 693 § 1 k.c., który stanowi, iż przez umowę dzierżawy wydierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydierżawiającemu umówiony czynsz. Umowa dzierżawy należy do kategorii umów wzajemnych, tj. takich, gdzie świadczenie jednej ze stron odpowiada świadczeniu

drugiej. Ustalonym jest, iż świadczeniem wydzierżawiającego jest oddanie dzierżawcy rzeczy do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, podczas gdy świadczeniem dzierżawcy jest zapłata czynszu. Wskazuje się przy tym, iż nie jest koniecznym, aby wydzierżawiający był właścicielem przedmiotu dzierżawy i nie musi mu przysługiwać inne prawo do rzeczy (por. wyr. SN z 9.6.1998 r., II CKN 795/97, L.). Zawarta między dzierżawcą, a wydzierżawiającym nie posiadającym tytułu prawnego do rzeczy umowa jest przy tym ważna. W sytuacji jednak, gdy wydzierżawiający nie jest uprawnionym do rozporządzania przedmiotem dzierżawy, sytuacja dzierżawcy jest o tyle niekorzystna, iż nie nabywa on skutecznego wobec właściciela tytułu prawnego do rzeczy ani prawa własności pobranych pożytków (tak Komentarz do art. 693 KC [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016).

Niewykonanie, bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania rodzi po stronie dłużnika, na podstawie art. 471 k.c., jego odpowiedzialność odszkodowawczą. Wskazuje się, iż roszczenie wierzyciela o naprawienie szkody zasadniczo nie wyklucza, a stanowi uzupełnienie żądania wykonania zobowiązania. W tych zaś przypadkach, gdy niemożliwym jest wykonanie zobowiązania, roszczenie odszkodowawcze będzie jedynym sposobem zaspokojenia interesu wierzyciela. Odpowiedzialność kontraktowa powstaje w sytuacji spełnienia następujących przesłanek: niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika, zaistnienia po stronie wierzyciela szkody, a także istnienia pomiędzy działaniem dłużnika, a szkodą wierzyciela adekwatnego związku przyczynowego. Okolicznością wyłączającą odpowiedzialność dłużnika jest ustalenie, iż niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W stosunkach kontraktowych ciężar wykazania, iż nie ponosi odpowiedzialności za uchybienie w wykonaniu zobowiązania spoczywa na dłużniku. Zgodnie z ustalonym w doktrynie stanowiskiem z niewykonaniem zobowiązania mamy do czynienia wówczas, gdy realizacja świadczenia nie nastąpiła i jednocześnie istnieją okoliczności wyłączające późniejsze jego spełnienie (zob. T. Pajor, Odpowiedzialność, s. 92).

W ocenie Sądu w 2009 roku między stronami została zawarta ważna umowa dzierżawy nieruchomości pod powierzchnią reklamową. Bezspornie jednak Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Ł. nie była właścicielem nieruchomości ani też nie posiadała tytułu prawnego do rozporządzania nią. Przedmiotowa okoliczność świadczy, iż po stronie pozwanej doszło do niewykonania zobowiązania z tytułu zawartej umowy dzierżawy. Jak już bowiem zostało wskazane, wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, zaś Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) nie przysługiwało jakiegokolwiek uprawnienie do rozporządzania przedmiotowym gruntem. Pozwana nie była zatem uprawniona do umożliwienia powodce używania rzeczy i pobierania pożytków z niej ani też uprawniona do pobierania z tego tytułu czynszu.

W ocenie Sądu strona pozwana nie zdołała również udźwignąć ciężaru przełamania domniemania ciążyącej na niej odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. Twierdzenia pozwanej, iż w dacie zawarcia umowy dzierżawy nie wiedziała, iż działki te nie stanowią jej własności, jest co najmniej niewystarczające. Pozwana nie zdołała również wykazać, aby dokonała w sposób rzetelny sprawdzenia swego stanu właścicielskiego względem nieruchomości. Za takie bowiem nie sposób uznać zeznań świadka B. K. (2), iż przy ustalaniu tego oparła się na nie zweryfikowanej informacji uzyskanej od niewskazanej imiennie osoby. Nie sposób również uznać argumentacji pozwanej w tym zakresie, aby to na powodce ciążył obowiązek sprawdzenia, czy pozwanej służy uprawnienie do rozporządzania nieruchomością. Koncepcję taką należy za niedopuszczalną, albowiem to pozwana zawierając umowę dzierżawy zobowiązywała się do umożliwienia powodce używania rzeczy i pobierania pożytków z niej. Przyjęcie odmienne prowadziło do zaburzenia rozkładu ciężaru obowiązków.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, iż zasadnym było roszczenie powódki o zasądzenie na jej rzecz kwoty 4.760,00 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty spłaty kary pieniężnej nałożonej przez Prezydenta Miasta Ł. na powódkę za okres od dnia kontroli do dnia odebrania przez powódkę zawiadomienia Zarządu Dróg i (...) w Ł. o wszczęciu postępowania. W ocenie Sądu obowiązek zapłacenia kary nałożonej decyzją z dnia 18 lutego 2014 r. stanowi szkodę będącą następstwem niewykonania przez pozwaną zobowiązania tj. zawarcia z powódką umowy dzierżawy nieruchomości, do rozporządzania którą pozwana nie była uprawniona. Powódka, działając w dobrej wierze, na podstawie zawartej umowy posadowiła na spornych nieruchomościach szyldy reklamowe, za co regularnie uiszczała

pozwanej wynagrodzenie. Tymczasem posadowienie szyldów nastąpiło na cudzym gruncie, wobec którego pozwana nie miała prawa umożliwić powódce z niego korzystania.

Za zasadne uznał Sąd również żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz kwoty 2.476,51 zł tytułem zwrotu nienależnie pobieranych przez pozwaną opłat dzierżawnych za zajmowanie terenu pod tablice reklamowe.

Stosownie do treści art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W ocenie Sądu uiszczanie przez powódkę opłat dzierżawnych na rzecz pozwanej za posadowienie tablic reklamowych stanowi postać nienależnego świadczenia przejawiającego się w błędnym mniemaniu świadczącego o istnieniu zobowiązania. W niniejszym przypadku świadczący – powódka, pozostawała w błędzie co do tego, iż realizuje własny dług, który w rzeczywistości nie istniał. Brak istnienia zobowiązania w tym przypadku wynikał z faktu, iż zawarta między stronami umowa miała charakter wzajemny. Powódka pozostawała w błędnym przekonaniu, iż pozwana spełnia swoje zobowiązanie na jej rzecz i w związku z tym powódka była zobowiązana do świadczenia wzajemnego. Tymczasem – niezależnie od tego, iż umowa zawarta między stronami była ważna – pozwana nie wywiązywała się ze swojej części zobowiązania. Zaoferowane przez powódkę świadczenia w postaci uiszczonych opłat czynszowych przybrały zatem postać spełnianych nienależnie, lecz w uzasadnionym błędnym przekonaniu co do ich należności. O tym, iż pobieranie przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w Ł. opłat dzierżawnych za zajmowanie przedmiotowych terenów było bezpodstawne zdaje się świadczyć również fakt, iż pozwana sama wystawiła fakturę korygującą nr (...) z chwilą dowiedzenia się, iż nie jest właścicielem nieruchomości. Pozwana tym samym przyznała, iż pobrane przez nią świadczenie było świadczeniem nienależnym.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za zasadne uwzględnienie żądania powódki, również w tym zakresie w całości.

O odsetkach od zasądanego roszczenia Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W związku z powyższym żądanie powódki zasądzenia odsetek od dnia 16 kwietnia 2014 r., tj. od dnia w którym pozwana najpóźniej odebrała wezwanie powódki do polubownego załatwienia sprawy, było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania. Strona pozwana przegrała w całości, a zatem powinna zwrócić powódce wszystkie poniesione przez nią koszty postępowania. Łączna wysokość kosztów postępowania poniesionych przez powódkę wyniosła 1 537 zł, zaś na kwotę tę składają się: 320 zł tytułem opłaty, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 42 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonej części powództwa.